

Στη διασταύρωση

- Βλέπεις τους δυο άξονες με ίχνη πράσινου που τέμνονται νοητά άψογα και τους αυτόματους φύλακες που ανάβουν και σβήνουν ρουτινιάρικα συγκρατώντας το χάος της κίνησης και τις άγριες διαθέσεις κάποιων οδηγών, όχι πάντα με επιτυχία. Καυσαέριο, το κυρίαρχο συστατικό του αέρα. Δεν φαίνεται να δυσανασχετεί κανείς. Συνήθεια, αδιαφορία ή συνδυασμός. Αποτέλεσμα άλλωστε της δύναμης που κινεί τον κόσμο. Αυτοκίνητα και πεζοί ανακατεύονται άναρχα, αλλά στο τέλος συνήθως τα βρίσκουν, υποχωρώντας ή επιταχύνοντας. Ο κυβισμός και ο διαπεραστικός ήχος της κόρνας, υπερτερούν σε αυτήν κόντρα. Γύρω από το δυναμικό αυτό σημείο, κάθονται σφηνωμένα στη γη τα γκρι κιβώτια με τις γυάλινες τρύπες. Από κάπου πρέπει να ανασαίνουν όσοι τα κατοικούν. Αντί για χώμα, η μαύρη άσφαλτος, σε πλήρη αρμονία με το γκρι φόντο και τις ξεθωριασμένες διαγραμμίσεις. Ψηλά, ο ήλιος παίζει κρυφτό με τα σύννεφα. Κάπως πρέπει να περάσει την ώρα του. Ο καιρός πράος και ο άνεμος στο σακούλι του. Μια ηλικιωμένη κυρία ντυμένη με σκοτεινά χρώματα και παράταιρο καπέλο, με το λευκό της μπαστούνακι και το σκύλο-οδηγό, ετοιμάζονται για δεύτερη φορά να διασχίσουν τη διασταύρωση. Θα τους πάρει ακόμη πολύ. Ένα τιγρέ γιατί πετάγεται θαρραλέα και διασχίζει το δρόμο, δεν δείχνει σεβασμό στους κυριάρχους της μαύρης πίστας, θα το φάει το κεφάλι του αργά ή γρήγορα. Τώρα δες γρήγορα εκεί! Βλέπεις; Την αρπάζει από το λαιμό, την τραβάει έξω και ξεκινά να της χτυπάει το κεφάλι στο καπό του αυτοκινήτου της με ένταση, αλλά όχι βιαστικά, σχεδόν ρυθμικά. Ξέρει ότι την έχει αιφνιδιάσει. Το κραγιόν χωρίς καπάκι κυλάει προς τη ραβδωτή σχάρα και χάνεται. Άκου! Μια φορά. Τα άκρα της πασχίζουν ασυγχρόνιστα να κάνουν ό,τι καλύτερο μπορούν για να τον απωθήσουν, τον δυσκολεύουν. Το παπούτσι της εγκαταλείπει πρώτο. Φωνή μηδέν. Βάζει ακόμη δυο μέρη οργής και μια πρέζα μίσους, τώρα και στα δυο του χέρια. Συνεχίζει. Δεύτερη φορά. Δεν ανταποκρίνεται όπως πριν, αισθήσεις απύσες, αίμα βάφει τα ρουθούνια της. Εκείνος δεν χαλαρώνει τα χέρια του. Και τρίτη φορά. Καμιά αντίσταση πλέον. Θα μπορούσε να συνεχίσει, αλλά δεν έχει πλέον νόημα. Ξεσφίγγει τα χέρια του, τα αποσύρει από πάνω της. Το σώμα της γλιστρά στη λαμαρίνα του mini cooper, σαν ρούχο που βγάζεις και δε θα ξαναφορέσεις. Σαν άλλος Hulk, -η διαφορά τους είναι μόνο ότι εκείνος έχει γίνει κόκκινος- κάνει μέσα σε ελάχιστα λεπτά ό,τι ο θυμός τού έχει υπαγορεύσει. Κοιτάει μια τα χέρια του, μια το πεταμένο ρούχο. Ισιώνει το σακάκι του, κάνει να το κουμπώσει. Τα δυο κουμπιά που κρατούσαν σφαιλισμένη μια τρανταχτή κοιλιά έχουν εξαφανιστεί. Γυρίζει προς το αυτοκίνητό του, μη ξέροντας που να βάλει τα χέρια του, στις τσέπες του σακακιού ή του παντελονιού. Τα περνάει μέσα από τα μαλλιά του. Χώνεται στο αυτοκίνητο. Γυρίζει το κλειδί στη μίζα. Στο ραδιόφωνο "... You're the life of another world, you swallow me whole, it breaks my heart to love you ..."¹. Ζώνη. Γκάζι. ... Αντιλαμβάνεσαι τι έκανε ο άνθρωπος;

- Ναι.

- Για πες, πότε και πού έγινε όλο αυτό;

¹ Το τραγούδι *Sugar* των Editors (2014).

- Όταν συναντήθηκαν τα δυο αυτοκίνητα στη διασταύρωση. Όταν την είδε σταματημένη στο φανάρι, να βάζει το κραγιόν της.
- Σωστά. Όλοι, άνθρωποι και αυτοκίνητα, στο φως της ημέρας. Συνειδητοποιείς τι χρειάζεται να διαθέτει κάποιος για να δράσει με αυτό τον καταιγιστικό τρόπο;
- Ναι.
- Το 'χεις; ... Αυτό θέλω να μου δώσεις. Μπορείς! Πάμε! Έτοιμοι! Σκηνή 4, Πλάνο 2, Λήψη 1. Φώτα, κάμερα, πάμε!

572 λέξεις